Sfinţii apostoli şi mucenici Acvila şi Priscila şi unde sunt amintiţi în Scriptură

Sfinţii apostoli şi mucenici Acvila şi Priscila (13 februarie/14 iulie):

https://www.academia.edu/43091790/Sfin%C5%A3ii_apostoli_%C5%9Fi_mucenici_Acvila_%C5%9Fi_Priscila_13_februarie_14_iulie_

https://archive.org/details/sf.-achila-si-priscila

https://www.slideshare.net/steaemy1/sf-achila-si-priscila

***

Materiale despre Sfinţii apostoli şi mucenici Acvila şi Priscila:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-ap-%C5%9Fi-muc-Acvila-%C5%9Fi-Priscila

https://archive.org/details/@steaemy?query=Acvila+%C5%9Fi+Priscila

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Acvila+%C5%9Fi+Priscila

***

Sfinţii Acvila şi Priscila au fost evrei din Roma, iar după ce au fost expulzaţi prin edictul lui Claudius, s-au stabilit în Corint unde l-au întâlnit pe Sfântul apostol Pavel şi au devenit ucenici ai săi.

&&&

Sfântul apostol Pavel îi pomeneşte de mai multe ori în epistolele sale, de asemenea şi Sfântul apostol şi evanghelist Luca le aduce laude în Faptele Sfinţilor Apostoli.

Iată locurile unde sunt amintiţi:
(a) FA 18, 1-28
(b) I Cor.16, 19
(c) Rom 16, 3-5
(d) 2 Tim 4,19

Faptele Sfinţilor Apostoli

1. După acestea Pavel, plecând din Atena, a venit la Corint.
2. Şi găsind pe un iudeu, cu numele Acvila, de neam din Pont, venit de curând din Italia şi pe Priscila, femeia lui, pentru că poruncise Claudiu ca toţi iudeii să plece din Roma, a venit la ei.
3. Şi pentru că erau de aceeaşi meserie, a rămas la ei şi lucrau, căci erau făcători de corturi.
4. Şi vorbea în sinagogă în fiecare sâmbătă şi aducea la credinţă iudei şi elini.
5. Iar când Sila şi Timotei au venit din Macedonia, Pavel era prins cu totul de cuvânt, mărturisind iudeilor că Iisus este Hristosul.
6. Şi stând ei împotrivă şi hulind, el, scuturându-şi hainele, a zis către ei: Sângele vostru asupra capului vostru! Eu sunt curat. De acum înainte mă voi duce la neamuri.
7. Şi mutându-se de acolo, a venit în casa unuia, cu numele Titus Iustus, cinstitor al lui Dumnezeu, a cărui casă era alături de sinagogă.
8. Dar Crispus, mai-marele sinagogii, a crezut în Domnul, împreună cu toată casa sa şi mulţi dintre corinteni, auzind, credeau şi se botezau.
9. Şi Domnul a zis lui Pavel, noaptea în vedenie: Nu te teme, ci vorbeşte şi nu tăcea,
10. Pentru că Eu sunt cu tine şi nimeni nu va pune mâna pe tine, ca să-ţi facă rău. Căci am mult popor în cetatea aceasta.
11. Şi a stat în Corint un an şi şase luni, învăţând între ei cuvântul lui Dumnezeu.
12. Dar pe când Galion era proconsulul Ahaiei, iudeii s-au ridicat toţi într-un cuget împotriva lui Pavel şi l-au adus la tribunal,

13. Zicând că acesta caută să convingă pe oameni să se închine lui Dumnezeu, împotriva legii.
14. Şi când Pavel era gata să deschidă gura, Galion a zis către iudei: Dacă ar fi vreo nedreptate sau vreo faptă vicleană, o, iudeilor, v-aş asculta precum se cuvine;
15. Dar dacă sunt la voi nedumeriri despre învăţătură şi despre nume şi despre legea voastră, vedeţi-vă voi înşivă de ele. Judecător pentru acestea eu nu voiesc să fiu.
16. Şi i-a izgonit de la tribunal.
17. Şi punând mâna toţi pe Sostene, mai-marele sinagogii, îl băteau înaintea tribunalului. Dar Galion nu lua în seamă nimic din acestea;
18. Iar Pavel, după ce a stat încă multe zile în Corint, şi-a luat rămas bun de la fraţi şi a plecat cu corabia în Siria, împreună cu Priscila şi cu Acvila, care şi-a tuns capul la Chenhrea, căci făcuse o făgăduinţă.
19. Şi au sosit la Efes şi pe aceia i-a lăsat acolo, iar el, intrând în sinagogă, discuta cu iudeii.
20. Şi rugându-l să rămână la ei mai multă vreme, n-a voit,
21. Ci, despărţindu-se de ei, a zis: Trebuie, negreşit, ca sărbătoarea care vine s-o fac la Ierusalim, dar, cu voia Domnului, mă voi întoarce iarăşi la voi. Şi a plecat de la Efes, cu corabia.
22. Şi coborându-se la Cezareea, s-a suit (la Ierusalim) şi îmbrăţişând Biserica, s-a coborât la Antiohia.
23. Şi stând acolo câtva timp, a plecat, străbătând pe rând ţinutul Galatiei şi Frigia, întărind pe toţi ucenicii.
24. Iar un iudeu, cu numele Apollo, alexandrin de neam, bărbat iscusit la cuvânt, puternic fiind în Scripturi, a sosit la Efes.
25. Acesta era învăţat în calea Domnului şi arzând cu duhul, grăia şi învăţa drept cele despre Iisus, cunoscând numai botezul lui Ioan.
26. Şi el a început să vorbească, fără sfială, în sinagogă. Auzindu-l, Priscila şi Acvila l-au luat cu ei şi i-au arătat mai cu de-amănuntul calea lui Dumnezeu.
27. Şi voind el să treacă în Ahaia, l-au îndemnat fraţii şi au scris ucenicilor să-l primească. Şi sosind (în Corint), a ajutat mult cu harul celor ce crezuseră;
28. Căci cu tărie şi în faţa tuturor, el înfrunta pe iudei, dovedind din Scripturi că Iisus este Hristos. *(Faptele Sfinţilor Apostoli 18, 1-28)*

Epistola I către Corinteni

19. Vă îmbrăţişează Bisericile Asiei. Vă îmbrăţişează mult, în Domnul, Acvila şi Priscila, împreună cu Biserica din casa lor. *(I Cor.16, 19)*

***

„Închină-se vouă întru Domnul mult, Achila şi Priscila“, căci şi apostolul a stat la dânşii în gazdă, fiind Achila curelar. ***„împreună cu biserica cea din casa***

lor". Şi aceasta nu este o mică virtute, de a face şi casa lor biserică. *(Sfântul Ioan Gură de Aur - Tâlcuiri la Epistola I către Corinteni a Sfântului apostol Pavel)*

Epistola către Romani

3. Îmbrăţişaţi pe Priscila şi Acvila, împreună lucrători cu mine în Hristos Iisus,
4. Care şi-au pus grumazul lor pentru viaţa mea şi cărora nu numai eu le mulţumesc, ci şi toate Bisericile dintre neamuri,
5.Şi Biserica din casa lor. *(Rom 16, 3-5)*

***

„Îmbrăţişaţi, zice, pe Priscila şi Acvila, împreună lucrători cu mine în Hristos Iisus…" (16, 3). Virtutea şi vrednicia acestora o mărturiseşte şi Luca, când zice: ***„Şi pentru că erau de aceeaşi meserie, a rămas (Pavel) la ei şi lucrau, căci erau făcători de corturi" (Faptele Apostolilor 18, 3).*** Aceasta mai ales o arată Luca când spune cum această femeie, Priscila, a luat pe lângă ea pe Apolo, acel învăţat alexandrin şi l-a catehizat, adică l-a învăţat mai lămurit calea Domnului. Mari, desigur, sunt faptele spuse de Luca, însă cu mult mai mari sunt cele spuse de Pavel, căci ce zice el? Mai întâi îi numeşte „împreună lucrători" cu el, arătându-i prin aceste cuvinte părtaşi ai acelor necazuri nespuse şi al tuturor primejdiilor, iar după aceea zice: ***„… care şi-au pus grumazul lor pentru viaţa mea" (16, 4).*** Ai văzut că aceştia au fost mucenici desăvârşiţi? Căci era firesc lucru ca în timpul lui Nero să fie mii de primejdii, mai ales că poruncise de a fi alungaţi toţi iudeii din Roma.

„Cărora nu numai eu le mulţumesc, zice, ci şi toate Bisericile dintre neamuri". Aici el face aluzie la ospitalitatea lor şi la ajutorul bănesc, admirându-i că şi sângele lor şi l-ar fi vărsat, şi că averea lor o au pus întreagă spre folosinţa obştească. Ai văzut femei curajoase, care nimic din natura lor cea slabă nu le-a putut împiedica în calea virtuţii? Şi cu drept cuvânt, căci: ***„În Hristos Iisus nu mai este parte bărbătească şi parte femeiască" (Galateni 3, 28).*** Şi ceea ce a spus de cea dintâi, aceeaşi o spune şi de aceasta. Ce-a spus el de cea dintâi? **„Căci şi ea (Febe) a ajutat pe mulţi şi pe mine însumi",** zice. Şi ce spune de aceasta de pe urmă? **„Cărora nu numai eu le mulţumesc, zice, ci şi toate Bisericile dintre neamuri".** Dar ca nu cumva să se creadă că el îi linguşeşte prin aceste vorbe, iată că mai jos aduce ca martori mai multe femei: **„Şi biserica din casa lor" (16, 5),** zice.

Atât de cinstiţi şi de lăudaţi erau de toţi, încât chiar şi casa lor o făcuseră biserică, pe de o parte fiindcă îi făcuse pe toţi credincioşi, iar pe de alta, spre a o deschide şi a fi la îndemână tuturor străinilor. Nu ar fi numit el casele „biserici",

dacă cei ce locuiau în ele nu ar fi avut o mare evlavie şi dacă frica de Dumnezeu n-ar fi fost înrădăcinată în ei.

De aceea şi corintenilor le scria: ***„Vă îmbrăţişează mult, în Domnul, Acvila şi Priscila, împreună cu biserica din casa lor" (I Corinteni 16, 19).*** De asemenea şi în epistola cea către Filimon, scriindu-i de Onisim, zicea: ***„Pavel… iubitului Filimon… şi surorii Apfia,… şi bisericii din casa ta" (Filimon 1, 2).*** Este dar cu putinţă ca şi însurat fiind cineva, să fie admirat şi minunat în cele duhovniceşti, căci iată pe aceştia că fiind în căsătorie au strălucit foarte mult, deşi breasla lor nu era atât de strălucită, de vreme ce erau făcători de corturi. Cu toate acestea vrednicia lor totul a astupat, şi i-a arătat mai presus de soare. Nici meşteşugul lor, şi nici căsătoria nu i-au împiedicat, sau i-a vătămat cu ceva, ci au arătat dragostea aceea, pe care Hristos a cerut-o. ***„Mai mare dragoste decât aceasta, zice, nimeni nu are, ca sufletul lui să şi-l pună pentru prietenii săi" (Ioan 15, 13).*** Aşadar, ceea ce face semnul distinctiv al ucenicului lui Hristos, aceea dânşii au avut, adică au luat crucea şi i-a urmat lui. Dar dacă ei s-au obosit atâta pentru Pavel, apoi cu atât mai mult pentru Hristos ar fi arătat o asemenea bărbăţie.

Acestea audă-le şi cei bogaţi, şi cei săraci. Căci dacă cei ce trăiau cu mâinile şi din meşteşugul lor, şi dau dovadă de o atât de mare dărnicie, şi erau folositori Bisericilor, apoi ce iertare vor avea cei bogaţi, care trec cu vederea pe cei săraci? Aceia, pentru ca să placă lui Dumnezeu, nu cruţau nici chiar sângele lor; şi tu cruţi puţini bani, în timp ce de multe ori nu-ţi cruţi sufletul? Pentru dascăl astfel erau aceia; apoi pentru ucenici oare nu erau tot aşa? Nici aceasta nu se poate spune, căci „şi toate Bisericile dintre neamuri, zice, le mulţumesc". Deşi ei erau dintre iudei, cu toate acestea crezuse cu atâta nevinovăţie cuvântului Evangheliei, încât şi neamurilor slujeau cu toată bunăvoinţa. Astfel trebuie să fie femeile, ***„nu din păr împletit şi din aur, sau din mărgăritare, sau din veşminte de mult preţ" (I Timotei 2, 9),*** ci împodobite cu astfel de succese.

Care împărătească a strălucit atâta, spune-mi, ca această femeie a făcătorului de corturi? Ea este în gurile tuturor şi toţi vorbesc cu drag de ea, nu în timp de zece sau douăzeci de ani, ci până la venirea lui Hristos, şi toţi o laudă pentru aceasta, ceea ce o împodobeşte mai mult decât o diademă împărătească. Ce poate fi mai mare? Ce poate fi deopotrivă cu a deveni apărătoarea şi sprijinitoarea lui Pavel, şi cu propria sa primejduire să apere pe dascălul lumii? Căci tu gândeşte-te: câte împărătese sunt date uitării, şi nu se mai vorbeşte nimic despre ele, pe când femeia făcătorului de corturi pretutindeni este purtată împreună cu bărbatul ei, şi pe cât timp soarele va privi pământul, pe atâta şi slava acelei femei va înconjura lumea întreagă! Şi perşii, şi sciţii, şi tracii, şi cei ce locuiesc pe la marginile pământului, cu toţii cântă şi fericesc înţelepciunea acestei femei. Câtă bogăţie, câte diademe şi porfire împărăteşti nu ai arunca de la tine, numai ca să poţi lua o

astfel de mărturie? Şi nici nu poate spune cineva că dacă în primejdii erau atât de curajoase şi atât de darnice în bani, nu erau tot aşa şi în propovăduire, fiindcă apostolul le numeşte împreună slujitoare şi împreună lucrătoare cu dânsul. Şi nu se ruşinează vasul alegerii de a le numi împreună cu el, ci încă se şi mândreşte cu aceasta. Ce poate fi oare deopotrivă cu o asemenea nepreţuită podoabă?

La ce vă slujeşte bogăţia ce se împrăştie de către voi pretutindeni? La ce împodobirea voastră de pe dinafară? La ce slava aceea deşartă? ***Află acum care este adevărata podoabă a unei femei: este acea podoabă care nu stă pe trup, nu înfăşoară trupul, ci împodobeşte sufletul; acea podoabă care nu se leapădă niciodată, care nu se strânge în ladă, ci este hotărâtă mai dinainte să stea în cer.*** Uită-te la truda lor pentru propovăduirea Evangheliei, uită-te la cununa lor mucenicească, la dărnicia lor în bani, la dragostea lor către Pavel, la dragostea lor cea nemărginită către Hristos. Acum tu compară cele ale tale cu faptele acelor fericite suflete; compară osârdia ta pentru bani, întrecerea cu femeile cele desfrânate, ambiţia şi pofta ta pentru lucruri de nimic, şi atunci vei vedea cine au fost aceia şi cine eşti tu. Sau, mai bine zis, nu numai să te compari, ci imită pe o asemenea femeie, lepădând de pe tine acea sarcină de uscături - căci aceasta înseamnă luxul în materie de veşminte - şi luând podoaba aceea din ceruri, şi caută să afli cum de au devenit aşa cei de pe lângă Priscila.

Deci cum au devenit aşa? Doi ani întregi au ospătat în casa sa pe Pavel, şi în timp de doi ani cum n-ar fi îmbunătăţit sufletul lor? „Dar ce să fac - zici tu - dacă nu am şi eu pe Pavel?". Dacă voieşti, mai mult îl vei avea decât aceia, căci nici pe dânşii nu i-a făcut aşa privirea lui Pavel, ci cuvintele lui. Aşa că dacă ai voi, ai putea avea şi pe Pavel, şi pe Petru, şi pe Ioan, şi pe prooroci, şi în fine pe întreaga ceată a apostolilor ai putea-o avea, vorbind cu tine necontenit. Ia, deci, cărţile acestor fericiţi, şi îndeletniceşte-te necontenit cu scrierile lor, şi vor putea să te facă şi pe tine, ca şi pe femeia făcătorului de corturi. Şi ce spun eu de Pavel? Dacă voieşti, vei avea chiar şi pe Stăpânul lui Pavel, căci prin limba lui Pavel şi Acela va vorbi cu tine. *(Sfântul Ioan Gură de Aur - Tâlcuiri la Epistola către Romani a Sfântului apostol Pavel)*

Epistola a doua către Timotei

19. Îmbrăţişează pe Priscila şi pe Acvila şi casa lui Onisifor. *(2 Tim 4,19)*

Îmbrăţişează pe Priscila şi pe Acvila şi casa lui Onisifor. (4, 19) Acesta era atunci în Roma, precum zice: ***„Să-i dea Domnul ca, în ziua aceea, el să afle milă de la Domnul" (1, 18),*** prin care salutare îi face mai cu bunăvoinţă pe cei din casa lui, spre faptele cele bune săvârşite de Onisifor. „Îmbrăţişează, zice, pe Priscila şi pe Acvila." Aceştia sunt aceia pe care necontenit îi pomeneşte şi la care a fost găzduit, cei ce-l luaseră cu ei pe Apollo.

O pune pe femeie înainte, mi se pare, ca fiind mai însemnată şi mai vrednică de credinţă, căci şi dânsa îl primise pe Apollo, deşi a făcut aceasta fără nici un interes. Nu puţină mângâiere era salutarea adresată lor, ci avea în sine dovada de dragoste şi de mult har, căci era de ajuns numai o simplă salutare a sfântului şi fericitului aceluia, ca să-l umple de har pe cel ce primea acea salutare. *(Extras Sfântul Ioan Gură de Aur* - *Tâlcuiri la Epistola a doua a Sfântului apostol Pavel către Timotei, Tit şi Filimon)*